Från svenska kyrkans mission. XI.

Missionärskallets härlighet

af

Missionär C. J. SANDEGREN.

Efter det jag är hedningarnes apostel, prisar jag mitt ämbete.
Rom. 11, 13.

Pris: 10 öre.

MISSIONÄRSKALLETS HÄRLIGHET

AF

C. J. SANDEGREN
MISSIONÄR

Särtryck ur "Meddelanden från Studentmissionsföreningarna i Upsala och Lund. VIII, 1"

UPSALA 1896
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

Missionärskallets härlighet.

Af missionär *C. J. Sandegren.*

Efter det jag är hedningarnes apostel,
prisar jag mitt ämbete.
Rom. 11, 13.

För ungefär 29 år sedan lärde jag känna en from präst i Tyskland, hvilken man väl, hvad hans missionsintresse beträffar, med rätta kan gifva samma vittnesbörd, som Herren Jesus gaf Maria i Betanien, då hon smorde honom med den kostliga nardus-oljan: "*Han har gjort för missionen, hvad han kunnat.*" Han har nämligen visat sin kärlek till och intresse för denna Herrens sak icke blott genom att höra, läsa och tala därom, utan ock genom trogen förbön, flitigt arbete och stora offer. Ja, få äro väl de, som ha offrat så mycket för missionen, som denne fattige Guds tjänare. Han har nämligen gifvit 3 af sina barn och en dotterson åt missionens tjänst. Då jag en gång talade med honom om missionen och frågade, om han ej kände det svårt att sända sina egna barn i fjärran hednaländer, där de möjligen kunde råka i faror och dö, så att han aldrig mer finge återse dem här på jorden, svarade den fromme mannen: "Ack nej, att gifva mina barn åt *missionen* är mig ej svårt, tvärt om jag önskar, att alla mina barn trädde uti missionens tjänst."

Men såsom Marias ädla handling var något enastående och icke ens bland Herrens lärjungar vann allmänt bifall, så äro ock sådana offer för missionen någonting mera sällsynt och ingalunda af alla erkändt

som klokt och riktigt. Medan många föräldrar väl låta sina söner bli militärer och träda i krigstjänst, medan många väl låta dem fara öfver vida haf för att såsom sjömän eller köpmän förvärfva sig sitt lifsuppehälle eller för att vinna jordiska ägodelar, skulle de tveka, ja måhända vägra att gifva sitt bifall, om dessa samma söner ville träda i sin himmelske Herres tjänst och såsom missionärer för hedningarne predika frälsningens evangelium och utdela de andliga skatter, Herren af nåd förlänat oss kristna. Och som föräldrarne tänka och handla, så tänka och handla ofta äfven deras barn. Ty såsom det finns föräldrar, äfven fromma föräldrar, hvilka, ehuru de väl äro i tillfälle därtill, ej vilja medgifva, att deras älskade söner och döttrar träda i missionens tjänst, då de äro därtill kallade, så gifves det också många unga män, som tveka att hörsamma samma kallelse och därföre stanna hemma. "Äfven jag tänkte i min ungdom på att blifva missionär" har mer än en sagt mig, och om flera har jag hört detsamma af andra. Hvaraf kommer det då, att så många uppgifva sin en gång kända böjelse för missionärskallet och ej utföra sina föresatser att bli missionärer? Orsakerna därtill torde vara många, dels berättigade, dels oberättigade. Somliga tvingas att uppgifva sitt hjärtas önskan att på missionens altare offra lifvet af heliga plikter mot föräldrar, af brist på hälsa eller ock af andra yttre omständigheter. Flera unga män, som menade sig vara kallade att tjäna Herren i missionen, finna vid mognare ålder och större insikter, att de misstagit sig om sin kallelse, i det de märka sig sakna de nödiga förutsättningarna för att blifva dugliga missionärer; att dessa då stanna hemma är ju en lycka både för dem och för missionen. Mången uteblifver väl också till följd däraf, att han, väntande på något särskildt tecken från Herren, ej kan blifva viss om sin kallelse eller af naturlig obeslutsamhet eller tveksamhet ej vågat taga det viktiga steget. Måhända förlo-

rar också mången missionsaspirant sitt intresse för missionärskallet därigenom, att han i andligt afseende går tillbaka eller vinner nya intressen, som ej afse Guds rikes fromma och befordran. En hufvudorsak därtill, att jämförelsevis så få af de unga män blifva missionärer, som dock älska Herren Jesus och gärna vilja tjäna honom och befordra hans ära, såsom ock därtill, att fromma föräldrar ej vilja låta dem draga åstad, är dock otvifvelaktigt den, att de icke rätteligen känna till missionsverket eller att de icke ha någon rätt föreställning om missionärskallets härlighet.

Då jag nu går att framhålla, huru skönt och härligt detta kall är, möter man mig måhända genast med den invändningen: "Men det är ju förenadt med så många och stora faror". Detta vill jag ock ingalunda förneka. Vi missionärer äro visserligen mer än många andra utsatta för faror, faror för själen icke mindre än för kroppen. Dessa senare, hvilka härröra än från folket, hedningarne, än från klimatet i de länder, där vi arbeta, än från skadedjur, såsom ormar etc., som komma i vår närhet, äro dock för oss icke större än för andra européer, hvilka såsom ämbetsmän, köpmän eller upptäcktsresande vistas i samma länder. Större äro dock de andliga farorna för missionärerna och dessa härröra icke blott från hedendomen, det hedniska mörkret, som omgifver oss, och den isolerade och framskjutna ställning, hvari vi i allmänhet lefva på missionsfältet, utan ock ibland — märken väl — från de kära missionsvännerna i hemlandet.

Vi erkänna med tacksamhet, att vi af dessa omfattas med mycken kärlek och deltagande. För vårt kalls skull ha vi i hemlandet långt flera vänner och medarbetare, än vi i allmänhet veta af och föreställa oss. För många, som vi aldrig haft tillfälle att träffa och som icke känna oss till ansiktet, äro vi välbekanta och kära, blott därföre att vi äro missionärer. Det löfte om rik ersättning, som Herren gifvit dem, som

för hans skull försaka fader eller moder, syster eller broder, det finna vi här på oss själfva uppfylldt på ett hjärtestärkande sätt. Äfven häri framlyser något af missionärskallets härlighet. Hafva vi för detta vårt kall försakat mycket, så vinna vi också mycket. Då vi på missionsfältet synas vara ensamma i vår svaghet gent emot hedendomens öfverväldigande makt, äro vi dock i sanning icke ensamma, utan hafva en hel här af medkämpar och medarbetare bakom oss. Ofta få vi ock erfara, huru vi af deras deltagande och förböner blifvit burna och stödda. Och då vi under våra besök och hvilotider i hemlandet hafva tillfälle att träffa flera af våra kända och okända vänner, hvem undrar på, om vi då af deras vänlighet och deltagande hafva en sann vederkvickelse och glädje.

Och dock ligger uti detta missionsvännernas deltagande också frestelser och faror för missionärerna, såsom faran att åtminstone till en del bygga på människor och deras kärlek, faran att låta sig af missionsvännernas tycke och smak bestämmas vid afgifvandet af sina meddelanden från missionsfältet. Och är icke den omhuldade missionären på sin vakt, så att han ej tillägnar sig själf någon ära, och mottager han icke all kärlek och kärleksbevisning såsom något, som tillfaller honom icke för hans egen, utan för hans Herres och för kallets skull, kan han lätt komma i fara att blifva "bortskämd", så att han börjar tycka sig något vara.

Dock äfven här har nog den käre Fadern i himmelen medel och vägar för att korrigera och ställa till rätta igen, hvad hans barn på jorden af oförsiktighet felat. Och ju farligare missionskallet är, desto härligare är det också för det nådiga beskydd och den härliga hjälp, Herren beskär sina tjänare och hvarmed han omgifver och räddar dem.

Huru ofta få icke vi missionärer se ganska tydliga bevis på denna Guds vård och hans ingripande

till vårt beskydd! Huru ofta få vi ej göra erfarenheter på oss själfva, huru trygg den är eller kan vara, som lämnar sig i Guds hand eller, såsom psalmisten säger, "sitter under den Högstes beskärm och blifver under den Allsmäktiges skugga". Löftet om sin nådiga närvaro har Herren visserligen gifvit alla sina trogna. Märkas bör dock, att detta löfte först uttalades af Herren i sammanhang med hans missionsbefallning, "att gå ut i hela världen och predika evangelium för alla folk". Därföre hafva ock vi missionärer framför andra både rätt och plikt att hålla oss därvid. Detta är ett af missionärskallets härliga privilegier.

Det är ännu en annan sak, som skrämmer många eller gör missionärskallet icke så eftersökt, som det borde vara, nämligen försakelserna och lidandena i missionen. Enligt den föreställningen, som tycks vara tämligen allmän hos missionsvännerna, äro ju sådana nödvändigt förbundna med missionärskallet, så att en missionär, som ej har några umbäranden och lidanden att omtala, ofta nog sjunker i deras ögon och knappt anses för en rätt missionär. Det kan emellertid hända, att en missionär i ett hednaland, hvilken söker att på bästa sätt hushålla med sin helsa och sina krafter för att desto längre och bättre tjäna missionen, då han har medel och tillfälle därtill, inrättar både sin bostad och sitt lif så angenämt och bra, att synnerligen stora umbäranden därvid ej träda i dagen.

Herren Gud för också sina tjänare i missionen olika vägar, såsom han ock gifvit dem olika gåfvor och olika uppdrag i sitt rike. Huru deras yttre lif gestaltar sig, äfven om de komma i tillfälle att få försaka all berömmelse för försakelsen, så måste de dock alla vara redo att "släppa till" sig och sitt, att försaka och uppoffra allt för Herrens skull, då han genom sin styrelse eller genom deras kall så fordrar det. Tydligt är ock, att vi missionärer måste öfva

den försakelse, som Herren fordrar af alla sina rätta efterföljare, den kristliga självförsakelsen. Och där sådan yttre och inre försakelse är, där äro lidanden. Såsom hela Herrens mission, så står ock missionären under korset.

Ingen må emellertid göra sig sådana föreställningar om oss missionärer, som vore vi hjältar i försakelse och alltid modiga och villiga att bära korset. Nej, ty värr; därmed att vi blifvit missionärer, hafva vi ingalunda blifvit fria från den mänskliga svagheten eller renade från syndens smitta. Försakelse och lidande är alltid svårt, dock för den ene mer och den andre mindre, och det är endast sedan vi blifvit tagne i Herrens skola och öfvade däri, vi så småningom lära rätt förstå försakelsens betydelse och att älska korset.

Dock för så vidt missionärens försakelser och lidanden utstås för Herrens skull, äro de ju egentligen något ärofullt och härligt, hvaröfver han alltså bör fröjda sig. Hans trofaste Herre och Mästare, som väl vet, huru nödvändiga och nyttiga lidanden äro för missionären till hans bevarande, hans luttring och uppfostran, låter dem dock icke frestas öfver förmågan, och så få de ofta göra den trösterika erfarenheten, att Han, som lagt bördan på dem, också hjälper dem att bära densamma.

I världens öga är och blir missionärskallet alltid något ringa och föraktadt. Såsom världen icke förstår dess uppgift och betydelse, så fattar den icke heller denna dess härlighet. För Herrens rätta vänner åter blir denna härlighet mer uppenbar, ju mera de hängifva sig deråt, och ju mer de lida i och för detsamma. Den rätta kärleken gör lidandet och försakandet för den älskade icke blott lätt, utan äfven kärt, efterlängtadt och skönt. Och hvem har väl en sådan rätt att af oss fordra en hängifven och tjänande och lidande kärlek som han, hvilken försakade sin himmelska salighet, förnedrade sig själf, tog en tjänares skepnad

och vardt lydig intill döden, intill korsets död! Under denna tiden af kyrkoåret, passionstiden, då vi steg för steg följa vårt högtlofvade frälsare på hans lidandes väg, framställas genom ord och predikan för vår andliga syn flera olika taflor ur detta hans lif af lidande och försakelse för oss, och hvarje tafla har denna underskrift: "Detta gjorde och led jag för dig, hvad gör och lider du för mig?"

Vi missionärer ha visserligen ej att uppsöka lidandet och försakelsen för att därigenom vinna någon förtjänst i Guds ögon; dock då vårt kall förer det med sig, vilja vi gärna taga det emot och anse oss ärade att sålunda ha blifvit utmärkta och befunna värdiga att lida för Herrens skull.

Af alla länders och tiders missionärer var aposteln Paulus den störste. Näst själfva missionens Herre ha vi missionärer ingen sådan fullkomlig förebild i fullgörandet af vårt kall som denna Herrens apostel. Ingen annan har arbetat i missionen såsom han, ingen har haft en sådan framgång i sitt arbete som han, ingen har heller lidit som han. Och dock, trots alla svårigheter, alla försakelser och lidanden höll han sitt missionärskall så högt, att han ansåg sin kallelse därtill såsom en synnerlig stor Guds nåd, något, hvartill han den store aposteln tyckte sig vara alldeles ovärdig (Ef. 3: 8.). Därför hängaf han sig ock helt åt detta sitt kall och offrade därför alla sina gåfvor och krafter, all sin tid och hela sitt lif. Och såsom aposteln tänkte om missionärskallet, så tänka ännu i dag många hednamissionärer. Stanna vi vid vår egen lutherska tamulermissionshistoria, så möta oss där många bekanta namn såsom Ziegenbalg, Fabricius, Schwarz, Kremmer, Ouchterlony och Blomstrand, alla nyktra och bepröfvade män, som arbetat 20 till 50 år i missionen. Äfven dessa visste intet högre, härligare kall än det att vara missionärer bland hedningarne, och därföre härdade de ut troget därute, till dess Herren bjöd dem att ingå i sin hvila.

Om en tjänst eller ett kall bedömes efter hans ställning eller höghet, som gifvit detsamma och i hvars namn det utföres, då är visserligen missionärskallet synnerligen härligt. Misionärerna äro *Herrens* sändebud till hedningarne, de gå åstad i *Herrens* namn, predika *Herrens* ord, arbeta på att utbreda Hans rike på jorden och göra alla hedningar till Hans undersåtar. Alla rätta missionärer äro *Herrens tjänare* och detta i en särskild mening. Vi lutherska kristna mena visserligen ej, att man behöfver blifva missionär för att föra ett Gudi behagligt lif och utföra ett honom behagligt verk. Nej Herren vare lof, hvarje sann kristen, i hvilken ställning som helst, med hvilket arbete som helst, som ej är i strid med Guds ord, kan tjäna Gud och göra honom behagliga gärningar. Vi mena ock ingalunda, att vi för vårt kalls skull äro i oss själfva eller inför Herren bättre än andra eller att vårt arbete är särskildt berömvärdt. Och dock, vi hafva vårt kall såsom inga andra, genom särskild gudomlig kallelse· Herrens missionsbefallning "gån ut i hela världen" öfverlämnar åt oss detta kall med tydliga ord, som ännu behålla sin gudomliga kraft. Såsom missionärer hafva vi ock trädt i de heliga apostlarnes fotspår och utföra såsom deras efterföljare deras arbete, såsom inga andra församlingslärare därhemma kunna göra det.

Ehuru missionsverket är ett Herrens verk, i det att det icke är vi missionärer, utan Herren Gud, som utför detsamma, så har han dock gifvit oss det ärofulla uppdraget att därvid vara hans handtlangare och medarbetare. Det lifvets bröd, hvarmed Herren Jesus vill bespisa de hungrande skarorna i hedendomens ödemarker, lägger han först uti våra händer, på det att det genom oss, genom vårt arbete må blifva utdeladt bland hedningarne. Och härunder råka vi ej i fara att, såsom ty värr så ofta sker i den gamla kristenheten, träda en ämbetsbroder i vägen. Huru många vi missionärer ock äro, så gäller här äfven

det ordet: “Här är ännu rum“. — Vi behöfva ock därför aldrig agitera och intrigera för att få en passande plats och verksamhetskrets, och där vi blifvit af Herren ställde, hafva vi full frihet att begagna alla våra gåfvor och utveckla alla våra anlag, ja själfva vår ställning hjälper oss därvid, i det vi däraf manas och nödgas att begagna alla resurser, som stå oss till buds.

Såsom Kristi tjänare äro vi också skaffare och hushållare af Guds hemlighet. Vår tjänst är en tjänst i *evangelium*, och detta gifver just vårt kall en sådan öfversvinnelig härlighet. Ty af allt det goda, nyttiga och härliga, Gud af nåd gifvit oss syndare här på jorden, är hans dyra evangelium det bästa, nyttigaste och härligaste. Däri afslöjar han för oss sina gudomliga hemligheter, sin gudoms härlighet och sitt härliga rådslag till syndares frälsning. Där innehålles allt, hvad en fattig syndare, ja hela den syndiga världen behöfver för att i tid och evighet bli lycklig och salig. Denna evangelii härlighet var ock orsaken till att aposteln ansåg sitt kall såsom en så stor nådegåfva. Han, såsom alla vi missionärer, var nämligen kallad att ibland hedningarne förkunna “Kristi outgrundliga rikedomar“, “Guds frälsnings evangelium“. — Visserligen är detta evangelium, som alla rätta missionärer förkunna i hednavärlden, detsamma, som Herrens trogna tjänare förkunna därhemma i den gamla kristenheten. Dock medan det där är ett gammalt budskap, som upprepats sedan århundraden och därföre är af alla mer eller mindre kändt, är det här något nytt och obekant. Vi missionärer hafva sålunda af Herren fått det härliga uppdraget att vara de förste öfverbringarne till hedningarne af evangelii seger och fridsbudskap, Herrens härolder till dem, som vänta förlossningen. På dem kan med rätta tillämpas profetens ord: “O, huru ljufliga äro på bergen budbärarnes fötter, de som frid förkunna; predika godt, förkunna saligheten.“

Missionären vinner visserligen icke mycket bifall i världen för sitt arbete, något, hvaröfver vi hvarken förvånas eller äro synnerligen ledsna. Endast då han är i tillfälle att vara vetenskapen, d. ä. språkforskningen, botaniken etc. eller handelsintressena och den mänskliga kulturen och civilisationen till någon tjänst, gifves honom från det hållet något erkännande. För hans egentliga arbete, som förrättas i anspråkslöshet och stillhet, har världen hvarken hjärta eller förstånd. Och dock är detta arbete genom sina frukter stundom af den allrastörsta och mest genomgripande betydelse för den enskilde och för folken. Såsom bekant är, har missionen bland sina tjänare att uppvisa några af historiens största och ädlaste namn. Hvilka ha för enskilda såväl som för folken och människosläktet varit sådana välgörare som missionärerna, t. ex. en Paulus, en Bonifacius, en Ansgarius, en Ziegenbalg hafva varit — *och ännu äro!* Ty frukterna af det arbete, dessa och dylika missionärer nedlagt i hednavärlden, äro sådana frukter, "som blifva". De frön, de utsått, ha slagit rot och vuxit samt framkallat stora och allmänna förändringar i människornas och folkens inre och yttre lif. Ett skönt arbete är det visserligen att hålla en väl upparbetad trädgård i ordning, men ett ännu skönare arbete är det att förvandla ödemarken till en sådan trädgård. Och detta är just missionärens uppgift.

Men missionärerna arbeta icke blott för att hedningarna må blifva omvända och frälsta. Missionärens kall har ett ännu högre och ädlare mål — Guds ära. I sammanhang med bönen om Guds rikes kommande, och före densamma, har Herren lärt oss att bedja: "Helgadt varde ditt namn!" Dessa tvenne ting, Guds rikes kommande och hans namns helgande äro oskiljaktigt förenade. Då vi missionärer arbeta på Guds rikes utbredande bland hedningarne, verka vi ock för att Guds namn blir helgadt af dem och bland dem. Ja

allt vårt arbete går egentligen ut på att göra Guds heliga och härliga namn kändt af dem, som icke veta något om den sanne lefvande Guden och icke känna hans namn och dess saliga kraft. Genom att förkunna detta namn bland hedningarne göra vi det ock tillbedt och förhärligadt. Då hedningarne, som genom sitt afguderi, sina hedniska synder och laster på det värsta sätt smädat och vanärat Guds heliga namn, genom missionärens arbete blifva omvända från sin hedendom, då lära de ock att ära och tillbedja samma gudomliga namn, som de förut smädat.

Och att sålunda få bidraga till Guds och hans namns förhärligande är ju något stort och härligt. Vi missionärer, som ha sådana tillfällen därtill, hafva visserligen ett härligt kall, ett kall, hvartill vi väl må bekänna oss ovärdiga, men för hvilket vi ock må offra oss helt. — Oss är lotten fallen i det ljufliga — och allt af Guds fria oförskyllda nåd.

Tranquebar den 24 Mars 1896.

Af missionsskrifter *"Från svenska kyrkans missionsfält"* ha utkommit:

I. Vi kunna icke förtiga det vi sett och hört hafva, af missionär *D. Bexell.* Pris 15 öre.

II. Något om barnen i Indien, af missionär *P. Hörberg.* Pris 10 öre.

III. En blick på missionen i Indien, af missionär *P. Hörberg.* Pris 15 öre.

IV. Infödde medhjälpare bland zuluerna, af *Anton Karlgren.* Pris 15 öre.

V. De bära vår Herres Jesu Kristi märken, af *Anton Karlgren.* Pris 15 öre.

VI. Fältet begynner hvitna till skörd, af *Anton Karlgren.* Pris 25 öre.

VII. Ett besök på vår missionsstation i Madura, af *En vän till Tamulerfolket.* Pris 50 öre.

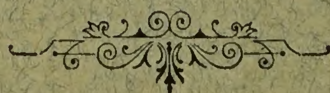
VIII. Något om Zuluflickorna, af missionär *Fr. Ljungqvist.* Pris 15 öre.

IX. En Predikoresa i Tamulerlandet. En missionsstund för barn vid Trettondedagstid, af missionär *E. Just.* Öfvers. från tyskan af *En vän till Tamulerfolket.* Pris 15 öre.

X. Om Hinduernas "Usla Brunnar". Föredrag i Studentmissionsföreningen i Upsala af missionär *C. J. Sandegren.* Pris 15 öre.

XI. Missionärskallets härlighet, af missionär *C. J. Sandegren.* Pris 10 öre.

Skrifterna rekvireras hos **Svenska Kyrkans Missionstidnings expedition, Upsala,** eller genom bokhandeln. Vid rekvisition från expeditionen af minst 10 exemplar af hvarje särskild småskrift lämnas 2 ex. gratis, af minst 20 lämnas 4 gratis o. s. v.

Upsala, Edv. Berlings boktryckeri, 1896.